

Se dette er min Hovedgrund til at holde paa »Erhvervsfællesskab«; men da jeg ikke ønsker at være nogen doktrinær Principrytter, har jeg ogsaa mere praktiske Grunde dertil. Og her kommer da først og fremmest Hensynet til saavidt muligt at forebygge *Fornuftgiftermaal*. Fru A. S. er naturligvis enig med mig i, at nogen større Beskæmmelse af Ægteskabet som »Guds Skabning, Ordning og Velsignelse« gives ikke, end naar man, som Hr. Ullmann sagde, »gifter sig med en Gaard og saa tager en Jente paa Kjøbet«, og hun mener vel ogsaa, at *kan* Loven gjøre noget for at forhindre Sligt, er det godt, men hun tror ikke, den kan det. Det er imidlertid det, jeg tror. Foreløbig skal jeg bemærke, at et af de modbydeligste Udslag af Fornuftgiftermaal, det, at Manden Dagen efter Vielsen sætter Konen ganske udenfor hendes egen Ejendom og skalter og valter dermed efter sin egen allerhøjeste Vilje og Velbehag, allerede er hævet, naar man indfører Sameje og dermed *Samraaden* over hele Formuen; men der er dog endnu en stor Fristelse tilbage, ikke blot deri, at Manden saa faar *Medraadighed* over Konens Penge — hvilket er noget mere end blot *Mednydelse* — men, hvad der er langt vigtigere, deri, at Manden ved simpelthen at begjære Bodeling — som jo hører med til hele Ordningen — kan skaffe sig *Eneraadighed* over Halvdelen af Konens Penge. Og selv om man vilde indskrænke Adgangen til Bodeling *under* Ægteskabet saa meget som muligt, ja ganske ophæve den, saa bliver dog altid den Fristelse tilbage, at han *ved Ægteskabets Opløsning* bliver Ejer af Konens halve Formue. Hvad denne Fristelse kan føre til, har vi set: Sejgpineri, saa Konen tilsidst nødes til at begjære Skilsmisse, Mord og mange lignende moralske eller retlige Forbrydelser.

Jeg vil imidlertid ikke dølge, at der vist maa kunne tænkes en Ordning, hvorved denne min Indvending falder bort og Fru A. S. tillige tilfredsstilles, nemlig den at lade Bodeling — hvornaar den saa finder Sted — foregaa *ikke* efter Grundsætningen om *lige* Deling, men saaledes, at kun Erhvervsfælliget deles lige og Resten af Formuen gaar til hver den af Ægtefællerne, hvem det skyldes. Naar man imidlertid holder paa, at hver af Ægtefællerne skal kunne forlange Bodeling naarsomhelst — og det maa man vist af praktiske Grunde — har denne Medraaden »indtil videre« næppe synder-